

videre, saa at den har antaget en foruroligende Karakter, det, at Hundene enten skulle holdes bundne eller dræbes. Der er en overordenlig stor Forskjel paa, om Hundene skulle holdes indelukkede eller lænkede, og om de skulle holdes bundne eller dræbes; Forskjellen mellem disse to Ting vil naturligvis være indlysende for Enhver. Jeg tror saaledes ikke, at der i den Retning ved Lovforslaget gives et Bidrag til, at Politioverhovederne ville faae lettere ved at udføre deres Pligt under Hundesygeforhold end nu. Derimod skal jeg villig erkjende, at Loven isørigt i og for sig bør anbefales. Det er heldigt, at Indenrigsministeren faar Bemyndigelse til at udstede det i § 1 første Stykke ommeldte Paabud, saa snart Hundegalskaben udbryder i Nabolandene, og til helt at forbyde Oversførelsen af Hunde fra Landsdel til Landsdel eller fra Udlandet hertil. Hvorvidt Indenrigsministeren trænger til den Bemyndigelse, der gives i § 1 første Stykke, skal jeg lade staa hen; den første Taler gif aabenbart ud derfra, og det er jo muligt, at han har Ret, om det end forekommer mig noget tvivlsomt. Men spørger jeg dernæst om, hvorvidt Lovforslaget oplyst til Lov, sammenholdt med Loven af 29de December 1857 § 11, der jo isølge sidste Stykke af § 1 isørigt forbliver i Kraft, danner et heldigt Hele, saa maa jeg unegtelig besvare dette Spørgsmaal benegtende. Her gives der Indenrigsministeren i § 1 første Stykke Bemyndigelse til for større eller mindre Distrikter at paabyde, at alle Hunde indtil Videre skulle holdes forsvarelig indelukkede eller lænkede, hvilket kan ske, naar Hundegalskab er eller antages at være udbrudt i Landet; og det staaer i Modstrid med det, som forøvrigt bliver gjældende, nemlig § 11 i Loven af 1857, hvor der bestemmes, at, naar der paa en Egn udbryder Hundegalskab — altsaa behøver det ikke netop at være i selve Amtet, hvilket vel heller ikke var den første Talers Mening — saa kan Amtmanden give Paabud om, at Hundene skulle være forsynede med forsvarelig Mundkurve. Betingelsen herfor er altsaa den samme, nemlig at der i enkelte Distrikter viser sig Tilfælde af Hundegalskab. Foranstaltningen er forøvrigt efter min Mening meget utilstrækkelig. Det næste Trin er, naar Hundegalskaben udbreder sig videre og antager en foruroligende Karakter, saa ikke kan, som det blev sagt før, men skal Amtmanden eller for Kjøbenhavns Vedkommende Politidirektøren paabyde, at alle Hunde indtil videre skulle holdes forsvarelig indelukkede eller dræbes. Altsaa, naar Hundegalskaben antager en foruroligende Karakter — hvad der for Næsten efter min Mening altid er Tilfældet —, saa skal Amtmanden gjøre dette. Denne Bestemmelse i Forbindelse med den foregaaende, sammenlignet med Lovforslagets § 1 første Stykke, forekommer mig at give et noget besynderligt Forhold. Naar Amtmanden skal paabyde, at alle Hunde skulle

holdes bundne eller dræbes, og Indenrigsministeren kan paabyde, at alle Hunde skulle holdes indelukkede eller lænkede, forekommer det mig, at Forholdet ikke er klart. — Disse Bemærkninger om Forholdet imellem Lovforslaget og Loven af 1857 føre mig dog ikke til Andet end til en Genstilling, om det ikke vilde være rigtigt at samarbejde § 11 i den gamle Lov og Lovforslaget til een Lov, indeholdende Lovbestemmelserne om Forebyggelse af Udbredelsen af Hundegalskab. I og for sig er det jo altid prisværdigt at have saadanne Bestemmelser samlede paa eet Sted, men dertil kommer ogsaa, at Hundegalskabsmaterien derved vilde komme ud af en Forbindelse, som forekommer mig ikke at være naturlig. Den er i sin Tid kommen ind under Bestemmelserne angaaende smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Ganske vist er Hundegalskaben en smitsom Sygdom, men Foranstaltninger mod Hundegalskab have dog en ganske anden Karakter end de Foranstaltninger, der træffes mod andre epizootiske Sygdomme hos Husdyrene, og derved er denne Sag ligesom anvist en særlig Plads. Jeg skjønner ikke rettere, end at dette Emne om Foranstaltninger mod Udbredelse af Hundegalskab burde ligesom de øvrige Lovbestemmelser om Hundene henhøre under Justitsministeriet og ikke under Indenrigsministeriet. For Dieblisset ligger en Del af Emnet under Justitsministeriet og en Del under Indenrigsministeriet; det er først, naar Hundene blive rigtig gale, at de komme ind under Indenrigsministeriet. Det var navnlig for at gjøre denne Genstilling om helt at samarbejde merbemeldte § 11 af Loven af 1857 og nærværende Lovforslag, som i alt Fald i tre Punkter ubetinget fortjener at anbefales, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Det vilde vistnok i flere Henseender have sine Fordele, og jeg skal derfor anbefale dette, idet jeg slutter.

C. A. Hansen: Jeg er ganske enig med de to foregaaende Talere i Hensigtsmæssigheden af, at den høitærede Indenrigsminister faar en saadan Bemyndigelse, som dette Lovforslag indeholder, men jeg er tillige enig med den sidste ærede Taler baade i, at dette Lovforslag indeholder for Lidt, og at der bliver nogen Uoverensstemmelse imellem dette og den gjældende Lov. Jeg ønsker altsaa Ministerens Bemyndigelse udvidet til at omfatte noget Mere, og blandt Andet saaledes, at han ogsaa fik Bemyndigelse til at give stedlige Myndigheder nogle almindelige Regler for, hvorledes de skulle forholde sig under indtrædende Forhold; der bliver naturligvis altid Nok tilbage til at overlade til deres Konduite. Det har nemlig vist sig i Sommer, at Loven er bleven anvendt paa en høist forskjellig Maade paa de forskjellige Steder, at den paa sine Steder er bleven anvendt med meget stor og efter mine Begreber ikke saa ganske nødvendig Strængthed, medens der paa andre Steder